

De Nieuwe Duisternis

Derde deel van de lotgevallen van
Symethra

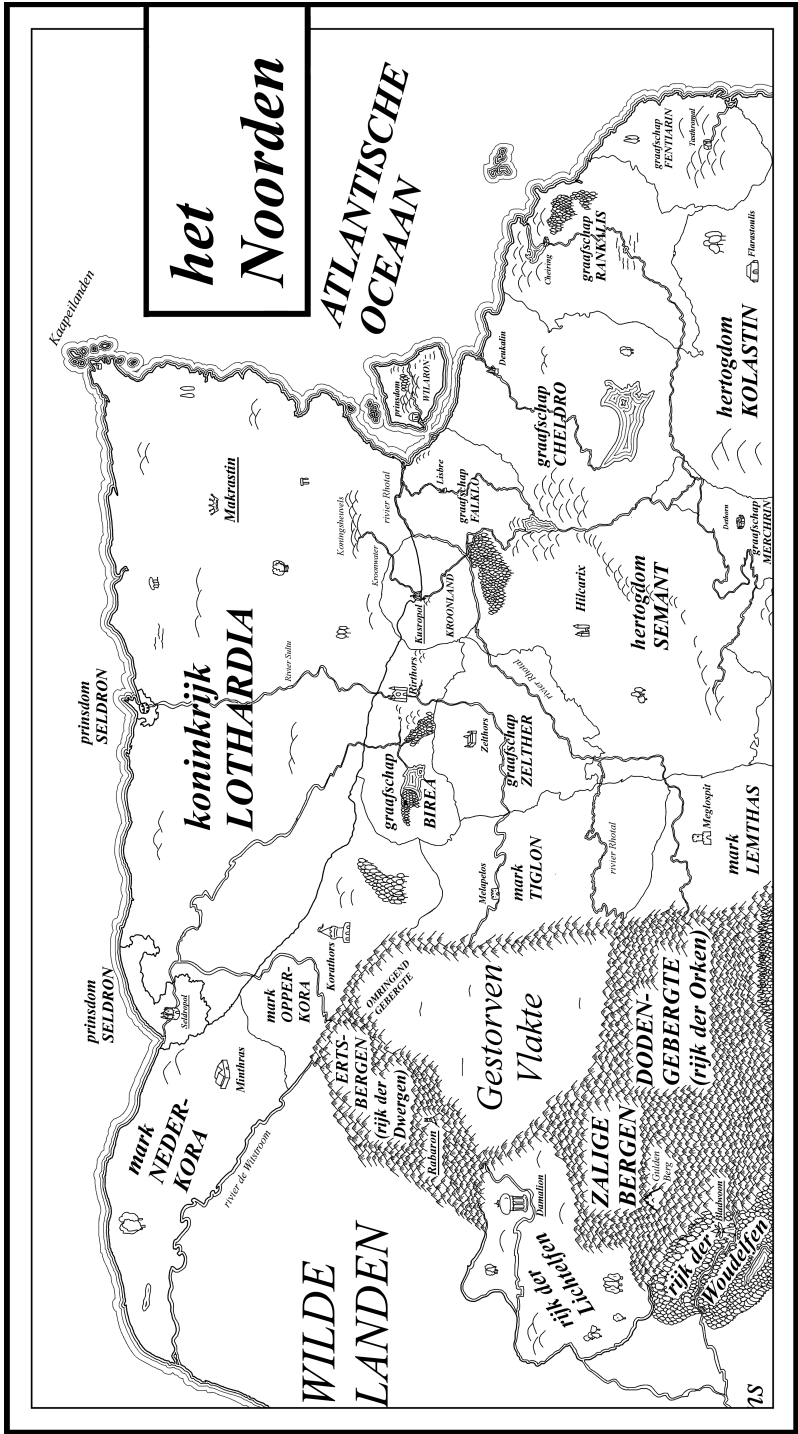
Van dezelfde auteur, in het Phulax-universum:

- *Gesluerde Ramen (2010)*
- *Lichtloos Labyrint (2016)*

De Lotgevallen van Symethra:

- *Aan de Duisternis Ontsproten (2019)*
- *Splinters van de Duisternis (2020)*

Schrijver: Giel de Reuver
Coverontwerp: Giel de Reuver
© *Giel de Reuver*

**het
Noorden**

**ATLANTISCHE
OCEAAN**

prinsdom
SELDRON

**koninkrijk
LOTHARDIA**

prinsdom
SELDRON

mark
NEDER-
KORA

mark
OPPER-
KORA

**WILDE
LANDEN**

ERTS-
BERGEN
(rijk der
Dwergen)

**Gestorven
Vlakte**

ZALIGE
BERGEN

DODEN-
GEBERGTE
(rijk der Orken)

graafschap
BIREA

graafschap
ZELTHER

mark
LEMTHAS

Makrasin

ARKONLAND

graafschap
FALKTU

graafschap
CHELDRO

graafschap
RANKALAS

prinsdom
HILWON

Hilcarix

herzogdom
SEMANT

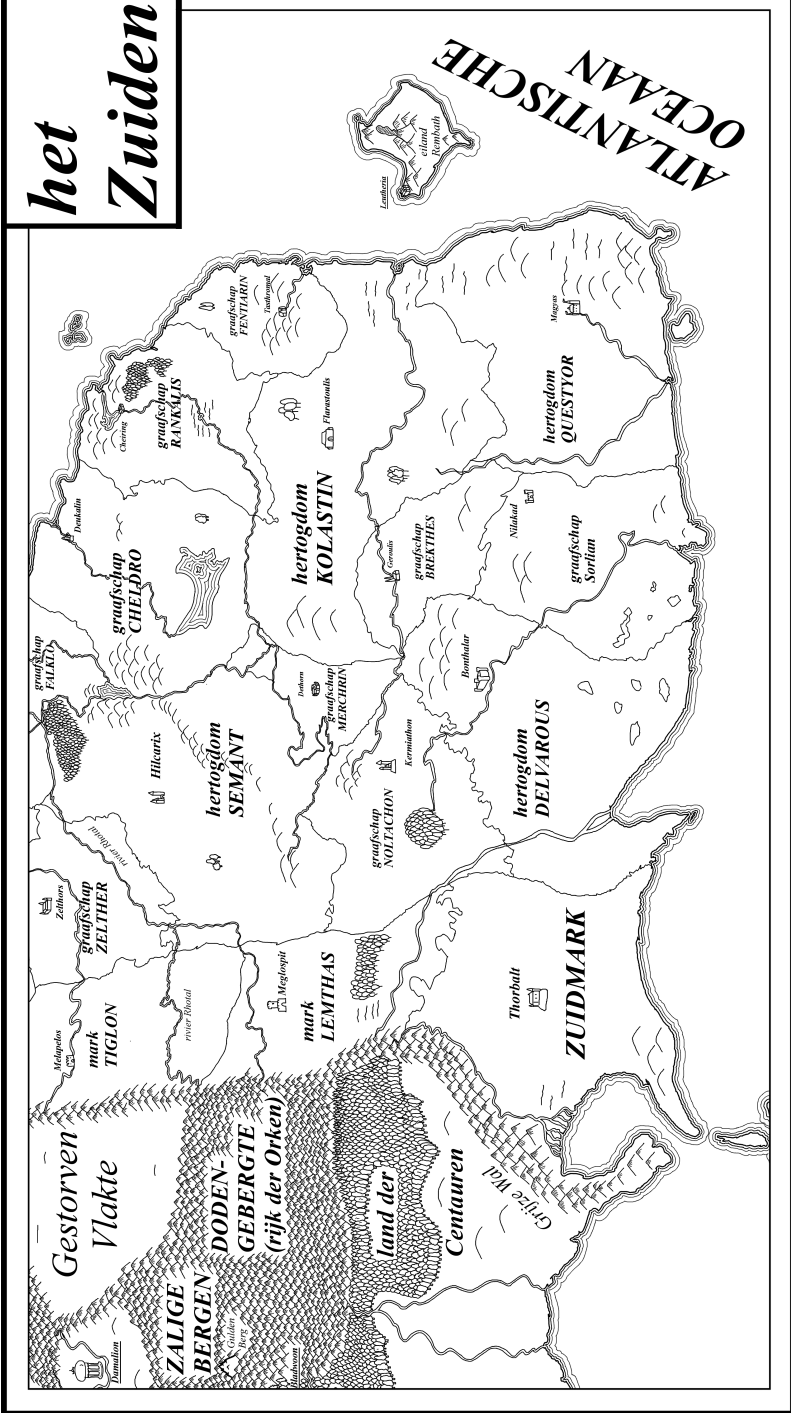
herzogdom
KOLASTIN

graafschap
MERCHERAN

Koepelmaden

7.S

het Zuiden

Wat voorafging...

In *De Nieuwe Duisternis* wordt de verhalencyclus van *De Lotgevallen van Symethra* voortgezet. In de voorafgaande delen, *Aan de Duisternis Ontsproten* en *Splinters van de Duisternis*, werd verhaald over Symethra's afkomst en jonge jaren, tot en met haar eerste confrontaties met haar vijand, Nyctoreth, een geniale jongeman die uit is op de troon van het Sogremeniaanse Keizerrijk.

Symethra is geboren in Prondors, een kleine, onbeduidende stad in het graafschap Birea. Geboren uit bloedschande is Symethra door de stadsbewoners behandeld als een paria en een verschoppeling, tot de toestand onhoudbaar wordt en zij en haar pleegvader Molan, een koppige oude barbierchirurgijn, besluiten te vertrekken. De eerste nacht na hun vertrek wordt Molan getroffen door een beroerte en bij toeval gered door Florea, die de alternatieve geneeskunsten van de hekserij meester is. Florea stelt voor om de half verlamde Molan en Symethra naar haar geboortedorp te brengen, waar ze intrekken bij haar broer Antiriel, de dorpspriester. Bovendien besluit Florea om Symethra in haar eigen geneeskunde te onderwijzen.

Het tijdelijke verblijf wordt permanent en Symethra en Molan worden een soort familie voor Florea en Antiriel. Als Florea wordt gedood door een geheimzinnig solitair roofdier dat de omgeving teistert, besluit Molan het heft in eigen handen te nemen. Samen met korporaal Jolaus en de jonge soldaat Dalos trekken Molan en Symethra de heuvels in, waar Molan het Beest doodschiet.

De vrede blijkt van korte duur als Symethra op een dag in het bos twee mannen hoort praten over een aanval op het dorp. Hoewel er niets gebeurt, vertrouwt Molan het zaakje echter niet, zodat hij en Symethra naar de baron gaan om de zaak te rapporteren. Onderweg wordt Symethra door een geheimzinnige bende ontvoerd en

ontmoet hun leider Nyctoreth, die haar inpalmt, maar uiteindelijk doorziet Symethra zijn spel en ontsnapt. Molan blijkt intussen getroffen door een tweede beroerte en overlijdt. Maar dit verdriet valt in het niet als Symethra met Dalos en de sergeant Pergin het dorp bereikt, dat door Nyctoreth is verwoest. Samen met Antiriel, de enige overlevende, gaan ze in volle vaart naar Rirthors om de graaf te alarmeren. Aangekomen in Rirthors blijkt de aanval een afleidingsmanoeuvre voor een moordaanslag op keizer Iralkon. Met haar wonderlijke geneeskunst slaagt Symethra erin de keizer het leven te redden.

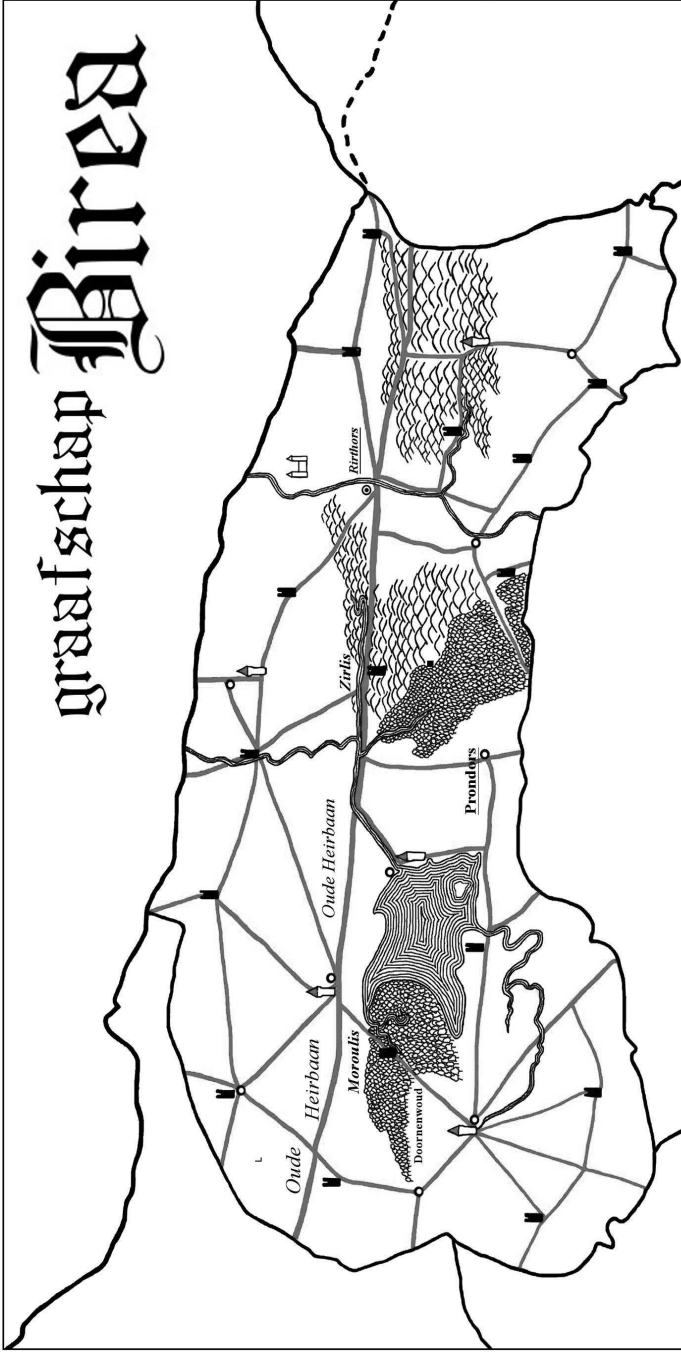
Maar hoe uitgedacht Nyctoreths moordaanslag ook was, ook dit was enkel een bijzaak naast zijn werkelijke grote plan om de troon te bemachtigen: het bijeenbrengen van de Tien Splinters! Deze Splinters zijn eeuwen geleden door de Tien Voogden van Sogremenia afgebroken van hun Pyrieten Portalen toen zij hun kwaadaardige broeder Noxoran, de Grote Demon, gevangen zetten. De eeuwenoude magiër Merlijn is echter achter het complot gekomen en licht zo snel mogelijk de keizer in. Er wordt besloten om zo snel mogelijk een kleine groep onder leiding van Gerandros de Drakand uit te sturen om de overige Splinters zo snel mogelijk op te sporen voor Nyctoreth dit doet. Symethra en Dalos worden hierin gerekruteerd omdat zij Nyctoreth en zijn handlangers eerder gezien hebben. Ook Jolaus en Bregin, een agent van de keizerlijke spionagedienst Argos, gaan mee. De zoektocht is zwaar en gevaarlijk en brengt de nodige offers met zich mee. Bregin overleeft het niet. Onderweg ontmoet Symethra ook nieuwe vrienden zoals Yecho en zijn Aardmannetjes, magister Kournal, de dodenbezweerder, en Sophotar de Draak. Maar ondanks alle moeite slaagt Nyctoreth er toch in om de Tien Splinters in handen te krijgen en er mee te ontsnappen.

De vraag is wat hij ermee van plan is, want de duistere machten die door de Tien Splinters geblokkeerd zijn kunnen niet door mensen aangewend worden. Er is hoe

dan ook reden voor ernstige bezorgdheid, maar opvallend genoeg lijkt er ook een bepaalde vastberadenheid bij Merlijn, Viviane, Sophotar en andere wijzen te zijn. Wat is toch die Droom van Giralda waar zij regelmatig over spreken?

Zesde Boek: De Dief

graafschap Birea

LXIV. De biechtkelder

Vader Petros voelde zich niet lekker. De herfst werd steeds nijpender en hij voelde die klamme kou in zijn botten en luchtwegen. Hij hoopte maar dat hij de winter doorkwam. Zo jong was hij al niet meer. Er gingen er veel in december. Ze zeiden hem dan dat hij pas 51 was, maar dat maakte hem er niet geruster op. Er waren er genoeg die dat niet haalden. En dan nog kon er van alles gebeuren.

Dit jaar alleen al bezorgde hem kippenvel: 1213. Het dertiende jaar van de 13e eeuw. Dat kon nooit veel goeds betekenen. Zou er ellende op de wereld neerdalen? In elk geval niet in de vorm van het Laatste Oordeel, want dat zou juist hoop en verlossing bieden. Nou ja, voor wie het verdiende. Voor de meesten gold dat vast niet. Voor hem wel? Hij wist het niet zeker. Zoiets zou vast onverwachts komen. Maar er zouden toch eerst tekenen moeten zijn. De plagen van de Zeven Bazuinen, de Drie Jammerklachten, de komst van het Beest en zijn Valse Profeet... Wat als dit het jaar was waarin dat allemaal begon? Maar het jaar schoot al op, dus wellicht liep het zo'n vaart niet.

Toen hij de pastorie betrad beseftte hij te laat dat hij op de drempel was gaan staan. Goede Hemel, ook dat nog! Dat moest hij maar snel opheffen. Hij wilde net wat zout pakken om over zijn schouder te strooien, toen hij plotseling moest niezen. Allemaal slechte voortekens! Het zat echt tegen vandaag,

Plotseling werd er geklopt. Zo laat nog? Het was allang donker. Voorzichtig betastte hij met zijn rechterhand het kruis aan het koord om zijn nek en drukte er een snelle kus op.

Hij zette de deur op een kier. In het flakkerend kaarslicht zag hij vaag het silhouet van een persoon, gehuld in een mantel met kap.

‘Eerwaarde vader,’ zei een jonge, zachte vrouwenstem. ‘Zoudt u mij binnen willen laten in uw kerk?’

Op dit uur? Vader Petros voelde er niets voor. Eenzame jonge vrouwen die een kerk zochten waren vaak gevallen vrouwen. Vrouwen vertrouwdde hij al nooit helemaal, maar zeker zulke niet. Geen enkele vreemde was trouwens volledig te vertrouwen.

‘Het is laat. Kunt u niet morgen terugkomen?’ vroeg hij dus maar.

‘Het is erg dringend,’ zei ze met nadruk. ‘Ik heb iets heel ernstigs te biechten en de tijd dringt. Als ik het nu niet doe is het misschien te laat. Alstublieft!’

‘Nou, goed dan,’ zei Petros. Hij zich weer eens veel te gemakkelijk ompraten, zoals altijd. ‘Wacht even.’ Hij hing eerst zijn mantel om tegen de kou en ging haar toen voor naar de kerk. Terwijl hij daar liep meende hij even een vallende star door de lucht te zien schieten. Oh jee, een zeer slecht teken! Er zou binnenkort een hoop misgaan. Ziekte, storm, wie weet wat er gebeuren kon. Met die gedachte opende hij de deur en ging haar voor.

De donkere zaal zag er met één flakkerend kaarsvlammetje behoorlijk onheilspellend uit. Achterin, naast het altaar, lag het luik naar de biechtelder, waar de zondaars onder vier ogen de biecht konden afleggen aan de priester. Met moeite opende hij het zware luik. Hij werd te oud om dit zelf te doen.

‘Wacht hier, alstublieft,’ zei hij. ‘Geef me even een moment.’ Moeizaam liep hij de trap af. Hij had ooit gehoord dat deze kelders alleen op Sogremenia voorkwamen en nu hij met zijn stijve benen de trap af strompelde vroeg hij zich af waarom men hier niet ook voor iets meer praktisch gekozen had. Maar hij moest niet klagen. Tenslotte deed hij dit niet voor zichzelf, maar voor een hoger doel. Hij haalde het biechtmasker tevoorschijn, dat zijn gezicht zou bedekken om de biecht afstandelijker te maken. Ook al zo onlogisch, als je bedacht dat ze zijn

gezicht toch al gezien had. Maar regels waren nu eenmaal regels.

Ineens hield hij in. Hoorde hij geluiden boven, in de zaal? Voetstappen? Ach, die waren vast van die vrouw. Die liep natuurlijk nerveus door de lege zaal op en neer, terwijl de lege ruimte dat luid weergalmde. Misschien was ze alvast aan het absolveren.

Het masker zat. Hij deed zijn kap over zijn hoofd en trok aan de bel. De klepel galmde één keer heel luid door het donker. Nu nam hij plaats en wachtte op haar, tot ze binnen zou komen en neer zou knielen. Maar er gebeurde niets. In de stilte hoorde hij wat zachte voetstappen en gefluister uit de zaal komen. Wat vreemd. Waren er nog meer mensen boven? Wat had dat te betekenen?

Toen klonk er een zachte doch galmende slag. De deur! De buitendeur was dichtgeslagen. Liepen er zomaar mensen in en uit? Had die vrouw ze binnengelaten? Of hadden ze het op haar gemunt? Had ze daarom zo dringend de biechtkelder in gewild? Maar waarom was ze dan boven blijven wachten?

Iets zei Petros dat hij moest gaan kijken, maar zijn benen durfden de trap niet op. Wie wist wat er gaande was. 'God beware mij,' fluisterde hij bij zichzelf. Hij sloeg een kruis en ging de trap op.

Toen hij halverwege was zag hij de gelaarsde benen al staan. Hij liep nog iets verder. Zijn kerk was vol onbekende mannen. Er stonden er zeven om het luik heen en nog minstens tien waren door de zaal verspreid.

'Wat... Wat is dit?' hijgde hij.

'We komen voor uw historie,' zei de grootste, wiens gezicht grotendeels schuilging achter een zwarte helm met grote smeedijzeren vlerken aan weerszijden. Een duivelse verschijning.

'Mijn historie?' sputterde Petros.

Twee van de andere kerels bogen voorover, grepen hem vast en trokken hem over de laatste treden.

‘Wat wilt u van me?’ jammerde Petros. ‘Bedoelt u dat u mijn kroniek wilt inzien?’

De man met de helm keek hem al niet meer aan, maar was op zijn gemak onderzoekend door de zaal aan het kijken. ‘Wat ik zoek gaat over historie van ver voor dit gebouw er stond. Maar het is hier vlakbij gebeurd. En de steen is hier.’

Plotseling pakte de man een klein buideltje en een vreemd voorwerp. Het leek op een goudklomp, maar dan in keurig gladde eivorm geslepen, op een ruw uiteinde na dat eruitzag alsof er een stuk afgebroken was. De man hield de klomp en de buidel tegen elkaar, vlak voor zijn ogen. Wat was dit voor duivelskunst?

‘Ja...’ zei de man. ‘Ja. Hier.’ Hij beende plotseling het koor binnen, recht naar de schrijn op het altaar.

‘Wat gaat u doen?’ vroeg Petros. ‘Blijf af! Daar zit Heilig Brood in!’

Eén van de kerels kneep in zijn arm en zette hem een vlijmscherp mes op de keel. ‘Kop dicht, Eerwaarde Vader!’ klonk het spottend.

De gehelmdede man had een mes tevoorschijn gehaald. Even dacht Petros dat hij het Heilig Brood wilde doorboren, maar in plaats daarvan begon hij in de schrijn zelf te snijden, op de plek waar die grote zwarte edelsteen zat. Terwijl de man eraan wrikte drong het tot Petros door dat de steen qua vorm erg veel op de goudklomp van de man leek. Alleen was deze steen pikzwart en zonder afgebroken uiteinde.

Na uitgebreid wrikken floepte de steen eruit en landde met een bonk op het altaar. De man raapte hem op. Opnieuw keek hij van heel dichtbij naar de goudklomp, terwijl hij de zak en ditmaal ook de zwarte steen ertegenaan hield. Hij glimlachte breed. Tevreden stopte hij alle spullen in zijn heuptas.

‘We gaan verder. Zorg dat hij zwijgt.’

De man die Petros vasthield maakte ineens een snelle beweging met het mes. Het leek alsof de tijd ineens

langzamer liep en het even duurde voor de pijn bij Petros doordring, gevolgd door een gevoel alsof hij zich heftig verslikt had. Toen besepte hij dat hetgeen wat zijn keel binnenliep en hem de adem benam zijn eigen bloed was.

Hij voelde nog een harde duw en viel van de trap af, de kelder in, waar de dorpsbewoners hem de volgende dag zouden vinden.

LXV. De Draak van de Sterren

De vallende ster die Vader Petros had gezien was geen vallende ster. Noch een komeet. Wie dezelfde nacht een stuk verder zuidwaarts, in het gebergte dat bekendstond als de Grijsze Wal, was geweest had de opvallende kronkelende baan ervan opgemerkt. Wie nog dichter bij de ogenschijnlijke plek van inslag was geweest had gezien dat het lichtgevende object, naarmate het dichter bij de Aarde kwam, snelheid verminderde. En als er iemand in de nabije omgeving van de bergtop in kwestie had gestaan, zou die hebben gezien wat het werkelijk was.

Zo iemand zou eerder die avond, bij het vallen van de nacht, halverwege diezelfde berg een vaag lichtgevende, goud met rode Draak zijn hol uit hebben zien komen, waarna het dier naar de top was gekropen. Daar zette hij zich bovenop de rotsachtige ondergrond, richtte zich op naar de sterrenhemel en begon een vreemd geluid te maken. De speculatieve toeschouwer zou het geluid misschien met een hoorn of een ander diep blaasinstrument vergeleken. Wie daarbij de houding van de Draak zou observeren, zou hebben geconcludeerd dat het leek alsof hij iemand riep.

Na een tijdje zou hij hebben gezien hoe er een ster aan de hemel was verschenen die steeds feller geworden was en langzaam begon te dalen. De ster kreeg een staart en bewoog zich, zoals reeds vermeld, steeds kronkeliger. Na nog een tijdje zou het de toeschouwer zijn opgevallen dat de kleur helemaal niet hetzelfde was als een gewone ster en dat de baan niet alleen kronkelig was, maar ook in vreemde lussen, krullen en kurkentrekkers leek te bewegen. Tenslotte zou men dan hebben gezien dat het, zoals gezegd, iets heel anders was. Men zou dan de kop en wellicht ook de poten hebben kunnen onderscheiden.

De Draak uit de hemel werd omgeven door een gloed van licht in dezelfde lichte geelgroene kleur als haar huid,

zodat het onmogelijk te zeggen was of de gloed haar die kleur gaf of niet. Ze had in tegenstelling tot de gouden Draak geen vleugels, maar zweefde blijkbaar gewoon door het zwerk als een veer op de wind. Voor de rest leken de Draken anatomisch veel op elkaar, maar de zwevende Draak miste naast de vleugels ook de rij hoornachtige punten, die haar soortgenoot vanaf de kop in een lange rij tot op zijn staart had, evenals de hoornachtige uitsteeksels rondom zijn gezicht. De twee horens op de kop waren er wel, maar leken bij de zwevende Draak op het gewei van een jonge reebok, glanzend als parels. Ook hingen er geen slierten aan het lijf en de kop. De gouden Draak had vurige, goudkleurige ogen met spleetvormige pupillen als van een reptiel, maar de ogen van de zwevende Draak waren helemaal donker, bijna zwart. Maar soms glansde er een andere kleur vaag in door, dan weer blauw, dan weer purper, dan weer wijnrood...

De zwevende Draak, die net als de gouden Draak door een gloed omgeven werd, daalde niet neer op de top, maar bleef er op een of andere manier vlak boven zweven. De toeschouwer zou echter wel hebben gezien hoe beide dieren bij wijze van groet hun snuiten en koppen tegen elkaar wreven, op een bijna liefkozende manier, maar hij zou het zangerige gebrom niet als een taal hebben herkend. Maar zij spraken wel degelijk met elkaar.

‘Astroura, mijn liefste. Eindelijk ben je gekomen. Het duurde lang voor je me hoorde.’

‘Het is ook lang geleden dat je me geroepen hebt, Sophotar. Ik begon me eigenlijk af te vragen of je nog in leven was.’

‘Ja, ik slaap langer dan vroeger, liefste. En onze vrienden bezoeken mij zelden. Maar dat is kortgeleden veranderd. Ik heb voor het eerst sinds tijden zelfs weer een gewoon Mens ontmoet. Ik heb haar zelfs op mijn rug gedragen.’

‘Een gewoon Mens, zeg je. Dus het was niet Merlijn of Viviane?’

‘Het was een gewoon, jong meisje, amper volwassen. Ze kwam samen met Gerandros bij mij. Er zijn grote dingen aan de gang. Groot en zeer ernstig, maar wellicht toch zo nodig. Het zou kunnen dat de Droom van Girla uitkomt.’

‘Denk je dat werkelijk?’

‘Ja. De Tien Splinters zijn weer bijeen en zijn bovendien in de verkeerde handen. En of Caladornos al terecht is... Ik weet het niet. Niemand weet het volgens mij.’

‘Zelfs als het terecht is, hebben we nog geen garantie van een goede afloop, Sophotar. De anderen moeten gewaarschuwd worden.’

‘Mijn idee, lieve Astroura. Maar het zal veel tijd kosten om hen allemaal te vinden. En te overtuigen.’

‘Maurbrach en Puranax zijn het eenvoudigst te vinden, dus we moesten maar met hen beginnen. Al betwijfel ik hoe nuttig Maurbrach zal zijn als hij zijn eiland weigert te verlaten.’

‘Daar kan Thassal hem weer bij helpen. Ik denk dat jij eerst Maurbrach moet opzoeken en daarna Epleia. Gezamenlijk met Epleia zul je Thassal gemakkelijker kunnen vinden. Paranax en ik vinden Scalthan wel. We kunnen dan altijd nog komen helpen om Thassal te vinden.’

‘Vooralsnog kan het maanden duren. We moeten nu direct op weg.’

‘Ja, liefste. Vaarwel en hopelijk tot spoedig.’

De twee Draken wreven opnieuw hun koppen langs elkaar. De lichtgevende Astroura steeg vervolgens in een vloeiende beweging op en vloog het luchtruim weer in, in de richting van het oosten. De gouden Sophotar nam een enorme sprong, spreidde zijn vleugels en vloog klapwiekend naar het zuiden.

LXVI. De woonplaats van toen

‘Ah, daar ben je,’ zei de ruwaard. ‘Schuif snel aan.’

Symethra ging een beetje gegeneerd op de laatste lege stoel zitten. Ze had zich vanmorgen bijna verslapen. Geen wonder als je bedacht hoe de nacht was geweest. Dalos had vanmorgen nog gezegd dat het tijd was om op te staan, maar ze had de deken over haar hoofd getrokken en gemompeld dat ze zo dadelijk zou komen. Toen ze tot haar schrikte had gemerkt dat ze weer in slaap gesukkeld was, had ze geen idee van het tijdstip gehad. Gelukkig was ze nog net op tijd voor de bespreking.

Sinds ongeveer twee weken geleden de brief van de keizer was gekomen, waarin staat van verhoogde paraatheid was aangekondigd, had ruwaard Fernal in afwezigheid van de graaf bijna elke dag een vergadering van de belangrijkste sleutelfiguren bijeengeroepen. Fernal, die de nog jonge zoon van graaf Grindal was, had dit besloten in overleg met Ragas de rentmeester, die hem terzijde stond bij het besturen van Birea. Pergin had als kapitein van de grafelijke lijfwacht en hoofd van het garnizoen uiteraard zitting in de vergadering, net als Dalos. Daarnaast waren ook de schout en de burgemeester van Rirthors aanwezig, evenals de belangrijkste ridders. En Symethra.

Vanwege haar rol in de recente gebeurtenissen had Fernal besloten om Symethra in elk geval aanwezig te laten zijn bij de besprekingen. Ragas was hier volgens Pergin op tegen geweest omdat ze als lijfarts niets met bestuur en veiligheid te maken zou hebben. Hoewel Symethra het in principe eens was met zijn argumentatie, vond ze het erg fijn om op de hoogte te blijven van het hele doen en laten. En de blikken die sommige aanwezigen trokken bij de aanwezigheid van een vrouw, die niet alleen geen troepen aanvoerde en niets

bestuurde, maar ook nog eens heks was, had ze voor geen goud willen missen.

‘Steekt u van wal, heer, nu iedereen er is,’ zei de burgemeester met een geïrriteerde blik op Symethra.

Ragas nam het woord zonder op de opmerking in te gaan. ‘Allereerst, is er nog nieuws?’ Er kwam niet meteen antwoord, dus hij vervolgde: ‘Heer schout, hoe verlopen de gevechtstrainingen onder de stadswacht?’

‘Matig, heer,’ zei de schout op eerlijke toon. ‘De leden morren over het extra werk. Ze zijn niets meer gewend, vrees ik. Het zijn nu eenmaal geen beroepssoldaten en er is hier al jaren geen strijd geweest.’

‘Dat is niet best,’ zei ridder Beltran. ‘Als het garnizoen ooit moet uitrukken is de stadswacht de enige verdediging van Rirthors.’

‘Dat weet ik en dat weten zij,’ zei de schout. ‘Maar zolang ze de paraatheid alleen wordt uitgelegd met “toegenomen spanningen”, waar zij tot op heden niets van hebben gemerkt, is het blijkbaar niet reëel genoeg voor ze. Met alle respect, mijn heren, maar er is gewoon te veel geheimzinnigheid.’

‘Dat kan ik ook niet helpen,’ zuchtte Fernal. ‘Mijn vader heeft mij niet meer verteld dan ik u. Blijkbaar is het nu eenmaal niet iets wat ze graag bekend willen maken. Misschien vrezen ze voor paniek. Ik weet het niet.’

Symethra wist het wel. En ze wist hoe juist het vermoeden van de ruwaard was. Maar tegelijkertijd vroeg ze zich ernstig af hoe goed de keizer eraan deed zijn volk in het ongewisse te laten. Zeker als je tegelijkertijd verhoogde paraatheid van ze eiste. Was het desnoods niet beter geweest om een sterker excuus te verzinnen dan “toegenomen spanningen”?

‘Kapitein, hoe staat het met de troepenwerving?’ vroeg Ragas aan Pergin.

‘Redelijk. Niet iedereen is helaas bereid zijn leven te wagen in de marken, maar in de armere buurten vinden

we veel belangstelling. En de kwartieren van het graafschap zullen ook wel manschappen leveren.'

'Evenals geld om ze te betalen,' zei Beltran.

'Ah, ja. Dat brengt me meteen op een kleine kwestie,' zei Ragas. Hij keek de kring rond. 'De belastingen zijn de afgelopen tijd zoals elk jaar binnengekomen,' zei hij, 'maar uit één klein stadje hebben we tot op heden niets ontvangen. Prondors heet het.'

Symethra veerde bijna op toen ze die naam hoorde. Prondors. Dat kleine stadje, bijna een gat. Het lag op een oorspronkelijk erg gunstige plek, maar door de aanleg van nieuwere, kortere wegen, gingen veel reizigers er de afgelopen eeuw juist omheen, zodat het economisch erg ingeslapen was. Dus geen wonder dat Ragas de naam noemde alsof hij niet verwachtte dat iedereen het kende. Maar Symethra wel. Ze was er geboren.

Ze had er jarenlang met haar pleegvader Molan gewoond, al kon ze niet zeggen dat ze de gemeenschap van Prondors miste. Die gemeenschap had al voor de overgrote meerderheid verworpen, vanwege haar geboorte uit een verboden verbintenis, alsof zij dat helpen kon. Uiteindelijk was de druk te groot geworden en waren zij en Molan vertrokken om er nooit meer terug te keren. Molan had vanaf dat moment alleen nog maar met afkeer van Prondors gesproken.

Maar nu... In plaats van afkeer voelde Symethra ineens vooral nieuwsgierigheid. Hoe zou het er nu zijn? Ze was bij haar vertrek pas dertien jaar oud geweest, bijna veertien. Nu was ze meer dan vier jaar ouder en een flink stuk wijzer. Niet alleen was ze volwassen geworden, maar er was ook zoveel gebeurd de laatste jaren. Haar jeugd in Prondors leek nu echt oneindig lang geleden. En met wat ze sindsdien allemaal had gezien en meegemaakt, zou ze bijna gaan denken dat haar tijd in Prondors zo slecht nog niet was. Bijna.

'Is er geen controleur gestuurd?' vroeg de burgemeester. 'Misschien zijn ze gewoon laat.'

‘De baljuw is uiteraard naar Prondors gestuurd,’ zei de ruwaard, ‘zoals hij elk jaar alles afgaat. Maar dat is het ergste. Gisteren ontvingen wij een postduif met het bericht dat hij ziek geworden is tijdens zijn bezoek aan Prondors. Te ziek om zelf te schrijven, blijkbaar, want de brief was door de plaatselijke schout ondertekend. Met de vermelding dat het er niet goed uitziet voor de man. Eerlijk gezegd vind ik het allemaal wel erg toevallig.’

‘Daar sluit ik mij bij aan, heer,’ zei Ragas. ‘In de huidige toestand kunnen we bovendien geen opstanden gebruiken, groot of klein.’

‘Wat stelt u voor, heer?’ vroeg Pergin.

‘Lijkt me duidelijk. Een bataljon sturen en laten zien wie er de baas is,’ zei Beltran.

‘Dat is niet wenselijk,’ zei Ragas. ‘Ten eerste trekt dat de kazernes hier leeg en daar komt nog eens bij dat we alleen vermoedens hebben dat er iets mis is. Maar we weten niet eens wat.’

Fernal knikte. ‘Teveel machtsvertoon kan averechts werken. Stel dat er toch niets ernstigs is en er staat ineens een leger voor de poort. Ik zou daar pas echt boos over worden als poorter van Prondors. Nee, we moeten de indruk wekken dat we het volk willen beschermen, niet onderdrukken.’

‘Wat doen we dan?’ vroeg Pergin.

‘Mijn voorstel is iemand incognito naar Prondors te sturen,’ zei Ragas. ‘Die kan dan proberen te ontdekken of daar iets broeit. En ons bericht sturen als dat juist is.’

‘Dat klinkt uitstekend,’ zei Pergin.

‘En ik meen dat de uitgelezen persoon vlak naast u zit, kapitein,’ zei de rentmeester. Hij wees glimlachend naar Dalos. ‘Tenslotte is heer Dalos hierop geoefend.’

Symethra voelde een grote teleurstelling zich meester van haar maken. Heel even had ze gedacht dat hij haar zou aanwijzen. Maar dat kwam natuurlijk helemaal niet in hem op. Want ze was een vrouw. En een dokter in plaats van een krijger. Ze had gevochten, was uit gevangenschap

ontvlucht en weet ik wat allemaal... Ze had zelfs op de rug van een Draak gevlogen! Niet dat ze dat in hun oordeel meenamen...

Maar waarom liet ze dit eigenlijk gebeuren? 'Mag ik ook mee?' flapte Symethra eruit.

Even viel er een verbaasde stilte. 'Eh... U?' vroeg Ragas verbaasd. 'Waarom? U bent lijfarts. Uw plaats is hier.'

'Maar ik ken Prondors,' zei ze. 'Ik kom er vandaan. Ik ben er geboren en opgegroeid.'

De blikken bleven verbaasd maar er veranderde op een of andere manier wel iets in de sfeer die in de kamer hing. Ze hadden inderdaad van niets geweten en nu was hun nieuwsgierigheid gewekt.

Ruwaard Fernal verbrak de stilte en boog met een zeer geïnteresseerde blik naar voren. 'Is dat zo? Maar dat zou fantastisch zijn. Meent u dat echt?'

Symethra knikte. Natuurlijk meende ze dat.

De jonge ruwaard wendde zich nu enthousiast tot zijn rentmeester. 'Ragas, deze dame is ideaal. We sturen haar!'

De rentmeester leek in elk geval niet meer ten volle overtuigd dat ze moest blijven. 'Ja, heer. Maar, verschoning, het is misschien niet zonder gevaar...'

Daar ging hij weer. 'Met alle respect, mijn hoogedele heren, ik denk dat ik in de laatste paar jaar meer gevaar heb meegemaakt dan sommige van u in heel uw leven,' zei ze. Ze moest zich inhouden om dat niet spottend of fel te laten klinken. 'En als u wilt kunt u altijd Dalos nog met mij mee laten gaan. Ik ken hem ook wel erg goed.'

Daar werd door Fernal en Pergin zelfs een beetje om gelachen.

'Akkoord dan,' zei Fernal. 'Jullie gaan samen naar Prondors.'

Toen de bespreking ten einde was en iedereen opstond, gebaarde Fernal naar Symethra en Dalos ten teken dat ze nog even moesten blijven. Hij stond op en nam schuin plaats op een stoel naast hen, met een arm informeel op

tafel leunend. 'Weet je nog iets over de zaken in Prondors, zoals het bestuur en zo? Heb je enig idee wat er gaande kan zijn?'

Dat was geen eenvoudige vraag. Symethra wierp een blik omhoog en dacht even diep na. 'Het is lang geleden, uwe edele,' zei ze ten slotte. 'Ik was nog erg jong en van politiek begreep ik nog niet erg veel. Zoals in elke stad zijn er wat schepenen en een burgemeester, die verkozen worden. Vaak uit de rijken. En er is een schout en een stadswacht. Een paar rakkers. Allemaal zoals hier, alleen wat kleinschaliger en zonder echt garnizoen.'

'En de gilden?'

'Die stellen daar niet zoveel voor. Het is maar een kleine stad, dus er zijn geen hele grote groepen mensen in een beroepssector.'

'En je weet niet wie het stadsbestuur domineren?'

'Dat zijn gewoon rijke burgers, zoals ik zei. "Krentenkakkers" noemde mijn vader ze. En de kloosterlingen, die zijn erg aanwezig in het stadsgezicht.'

'Echt?' zei de jonge ruwaard. 'Wat vreemd.'

'Kleine stad, groot klooster,' mompelde rentmeester Ragas schouderophalend. 'Ze bieden zeker al het onderwijs?'

Symethra knikte. 'Wie daar niet terecht kan of wil moet zelf wat regelen.' Zoals Molan voor haar gedaan had, maar het leek haar beter dat er niet bij te zeggen.

'Dat samen met het geloofsleven maakt hen natuurlijk erg invloedrijk, ja,' zei Fernal. 'Maar ik begrijp niet helemaal hoe het hier iets mee te maken kan hebben.'

'Misschien heeft dat het ook niet,' zei Ragas. 'Het biedt gewoon wat verduidelijking in ons beeld van het leven in Prondors. Maar uiteindelijk is het aan freule Symethra en mijnheer Dalos om uit te zoeken hoe het werkelijk zit. Ik vraag me af of onder welke dekmantel jullie de stad in kunnen gaan.'

‘Dat hoeft niet zo ingewikkeld, denk ik,’ zei Dalos. ‘Misschien zijn we gewoon op doorreis? Komen we door Prondors om iets te kopen voor onderweg?’

‘Dat zou ons wel gemakkelijk toegang tot een hoop plekken in de stad verschaffen,’ zei Symethra. ‘Maar je vergeet dat ze mij misschien zullen herkennen.’

‘Dat zou dan wel kunnen verklaren waarom jullie via Prondors reizen,’ zei de ruwaard. ‘Van wat ik begrepen heb komen er niet veel reizigers omdat je een omweg moet nemen om de stad te bereiken. Maar stel u voor dat u, op reis naar Zelter, uw geboortestad aan heer Dalos wil laten zien.’

Symethra onderdrukte een grijns bij die woorden. Hij moest eens weten hoeveel waarheid er eigenlijk in die woorden school.

‘Alweer op reis?’ zei Andria. Met een ironische frons bewoog ze haar beenstompen op en neer, alsof ze zich verveelde.

‘Deze keer zullen we geen maanden wegblijven,’ zei Symethra. ‘We gaan nu niet half het keizerrijk doorreizen om Nyctoreth tegen te houden of zo. Gewoon een korte reis naar een stadje verderop om iets te controleren.’

Wat ze er niet bij zei was dat Andria nu veel minder onzeker klonk dan ze de vorige keer gedaan had. Toen was ze doodongelukkig geweest bij het idee om alleen achter te blijven. Terwijl ze toen toch ongeveer net zoveel gezelschap had gehad als nu. Maar ze had zich destijds bij bijna niemand op haar gemak gevoeld. Dat was nu wel anders. Sinds een week blonk er een trouwring aan haar vinger. Het was misschien meer een praktisch huwelijk dan een liefdeshuwelijk, maar desondanks was het een van de dingen waaruit bleek dat Andria het tegenwoordig veel beter maakte. Alsof die lange tijd zonder Symethra eigenlijk goed voor haar was geweest.

Symethra had het vorige week nog met Andria over het huwelijk gehad. ‘Houden jullie echt zoveel van elkaar?’

had ze gevraagd. Een gewaagde vraag, want hij had gemakkelijk verkeerd begrepen kunnen worden.

Maar Andria had goudeerlijk geantwoord: 'Ik wat meer van hem dan hij van mij, denk ik. Maar zijn hart en bedoeling zijn goed en daar gaat het om. Ik heb iemand nodig die voor me zorgt en hij wil dat graag doen. En hij zal het niet snel toegeven, maar hij kan ook wel eens wat persoonlijk gezelschap gebruiken.'

'En kinderen?' Symethra was ergens toch bang geweest dat het Pergin vooral om nageslacht gegaan was.

Opnieuw was Andria's antwoord een beetje geruststellend. 'Misschien. Hij is er nog niet over begonnen. Ik weet het nog niet, eigenlijk.'

Symethra had het huwelijk een vreemd idee gevonden, maar vanaf het begin haar best gedaan om het te respecteren. En uiteindelijk moest ze toegeven dat Andria voor het eerst sinds Symethra haar kende echt een beetje gelukkig leek. En dat was veel waard.

Nu ook. Terwijl Symethra de laatste spullen bijeenraapte, keek Andria vanaf het bed vrolijk toe en klonk ze zelfs een beetje plagerig. De vrouw die Symethra hiervoor gekend had, zou stilletjes voor zich uit hebben zitten staren.

'Het is wel vreemd,' zei Symethra. 'Na al die jaren, terug naar dat oude stadje. Ik heb nog zin ook. Terwijl ik er helemaal niet leuk weggegaan ben.'

Andria fronste nu wat verbaasder. 'Heb je daar gewoon dan?'

Symethra proestte van de lach. 'Is dat zo raar? Ik dacht trouwens dat je dat al wist.'

'Nou, nee, je hebt het vooral over vroeger in je dorp gehad,' zei Andria. 'Maar niet over waar je vandaan komt.'

Dat was waar. Symethra dacht niet zo graag aan Prondors terug. In het dorp was ze veel gelukkiger geweest. Die gedachte maakte Symethra ineens wat minder vrolijk. Ze was ook daar niet vrijwillig weggegaan, maar dan omdat Nyctoreth het dorp met de grond gelijk

gemaakt had. Ze was er meer thuis geweest dan in Prondors en het was haar zo ruw ontnomen. Geen prettige gedachte.

Maar het bracht haar wel op een idee. 'Dalos en ik zouden daar wel onderweg langs kunnen rijden, nou je het erover hebt,' zei ze. Ergens voelde ze daar niet veel voor. Erg prettig ging dat niet zijn. Maar misschien zou het helpen om de herinnering te verwerken. En om hem tegelijkertijd in stand te houden. Ze moest nooit vergeten met wie ze daar allemaal had gewoond en wat er met hen gebeurd was. En Molan lag daar ook begraven. 'Ja, ik denk dat dat een erg goed idee is,' zei ze.

'Dan moet je dat zeker doen,' zei Andria. 'Voor je vader. En voor alle anderen.'

Symethra knikte. Dat zou ze doen, ja. 'Als je wil kan ik ook langs het graf van jouw vader gaan. Even kijken hoe het erbij staat.' Ook Bertho, die door Nyctoreths mannen gedood was, mocht niet vergeten worden.

'Dat zou lief van je zijn,' zei Andria.

Symethra boog zich naar haar vriendin toe en omhelsde haar innig. Ze voelde haar knieën tegen Andria's beenstompen tikken.

'Ik zou het bijna jammer vinden dat ik niet mee kan,' zei Andria. 'Maar ik zou je op je missie niet echt kunnen helpen, hè?'

'Ooit neem ik je er gewoon mee naar toe,' zei Symethra. 'Gewoon, zonder opdracht. Dan laat ik je alles zien. Beloofd.'

LXVII. De kale straten

De tocht door de heuvels was niet zwaar om af te leggen, maar het was een vreemd gevoel geweest om ze weer te betreden. Er was zoveel gebeurd in die heuvels. En dat maakte dat het alleen maar langer geleden leek. Als een droom.

Vanaf de Oude Heirbaan waren ze bij de eerste heuvels naar het zuidwesten afgebogen. 'Ergens hier heb je me toen geprobeerd te vertellen dat je zo verliefd op me was,' had Symethra toen plagerig tegen Dalos gezegd. 'Weet jij nog op welke heuvel?'

'Ze lijken allemaal op elkaar,' had Dalos schouderophalend geantwoord. 'Ik hoop vooral dat we de plek waar het dorp stond niet mislopen. Straks verdwalen we nog.'

'Niet als we het westen aan blijven houden, joh,' zei Symethra. 'Dan zijn we zo bij de bossen en hoeven we die alleen door te trekken. En dan komen we vanzelf de weg naar Prondors tegen. En trouwens, als we dichterbij het dorp komen ga ik de heuvels vanzelf herkennen.' Ze betrapte zich erop dat ze het nog steeds over het dorp had, terwijl er daar allang geen dorp meer stond. Geen huizen, geen mensen. Het was en bleef een vreemd idee.

Het was niet gelukt om de plek voor het vallen van de avond te bereiken, dus hadden ze in de heuvels een kampvuur gemaakt. Dat voelde in elk geval een stuk beter dan de vorige keren dat ze dat deden. Symethra herinnerde zich hun speurtocht naar het Beest. Dat had niet erg veilig gevoeld. En daarna de tocht van het verwoeste dorp naar Rirthors, waarbij ze onderweg meerdere keren waren aangevallen. Nu hoefden ze een stuk minder op hun hoede te zijn. De nacht was zonder enig gerucht voorbij gegaan. Geen verscheurende beesten, geen rovers en zeker geen Nyctoreth. Waar zou die schoft nu uithangen met zijn bende?

Symethra zou Nyctoreth en zijn hele kliek maar wat graag gestraft zien voor al hun wandaden. Zeker toen ze bij de plek waren gekomen waar het dorp had gelegen. De akkers waren verwilderd en de resten van de huizen gedeeltelijk afgebroken. Dalos vermoedde dat dat laatste was om te voorkomen dat er zomaar iemand wonen ging, maar Symethra vermoedde dat het bouw materiaal gewoon ergens anders opnieuw gebruikt was. Misschien wel bij slot Zirlis, waar de baron woonde die niet had willen ingrijpen toen Symethra hem had verteld dat het dorp gevaar liep. Als ze aan hem dacht voelde grote woede in haar hoofd opkomen. Zulke laksheid was weinig anders dan medeplichtigheid.

De gedenksteen zag er inmiddels wat ruw uit. Toen ze de namen erop las voelde ze de boosheid haar keel in schieten en in een flink brok veranderen. Al die namen hier. Cram, Hiln, Marya, Thei... Allemaal mensen met wie ze hier had gewoond. Mannen en vrouwen, oud en jong, volwassen en kind. Allemaal zonder aarzeling afgeslacht door Nyctoreth en dat tuig van hem. En waarom? Om een of ander plan van hem te vergemakkelijken. En misschien om een beetje wraak op haar te nemen voor haar ontsnapping. Of misschien wel gewoon omdat het kon. Ze waren er slecht genoeg voor.

Eigenlijk ontbraken er nog namen op de steen. De slachtoffers van het Beest waren indirect ook slachtoffers van Nyctoreth, immers. Ze liep langs de oude graven naast de steen. Het kruis op de hoek, nu helemaal vermolmd, moest van Florea zijn.

De hele lijst moest ze onthouden. Florea, Konstan en alle andere dorpelingen. En Bregin en Yecho. En Bertho, Andria's vader. En eigenlijk ook Andria zelf, die niet alleen haar vader maar ook haar benen aan Nyctoreth verloren had. Om nog maar te zwijgen van wat die monsters met Symethra zelf gedaan hadden. Nyctoreth, Vitra, Schlounki, Morach, Medes, Lastro, Donnan... Waren er nog meer namen van hen? Dat maakte niet uit. Ze wist in elk geval

alle slachtoffers die ze kende nog te onthouden. En ze zou elke nieuwe naam eraan toevoegen.

Ze konden niet te lang dralen, want ze moesten de bossen nog door en dat kon niet in volle galop, al was het gelukkig wel mogelijk om te draven. Als ze stapvoets hadden moeten gaan hadden ze er waarschijnlijk ook moeten overnachten. Maar in plaats daarvan bereikten ze halverwege de middag de bosrand. Het Alvenhunebed stond daar nog altijd even fier overeind, niet ver van de plek waar Symethra en Molan destijds hun eerste kampvuur hadden opgeslagen. 'Daar hebben we Florea voor het eerst ontmoet,' zei ze tegen Dalos. Florea en Molan. Toen ze waren gestorven had het gevoeld alsof Symethra een deel van zichzelf verloren had. Maar nu voelde het eigenlijk doodgewoon, als een verre herinnering.

In volle galop reden ze zuidwaarts. Laat in de namiddag kwam Prondors eindelijk in zicht. In de gure herfstwind gaven de bruine stadsmuren, omgeven door uitvallende bomen vol herfstkleuren, een sombere aanblik. Precies zoals ze het zich herinnerde.

Voor de poort stond een wachter in volle wapenrusting, die hun komst onverschillig gadesloeg.

'Goedemiddag, stadswacht!' riep Dalos. 'De poort is nog open?'

De man knikte en bromde bevestigend. 'Die paarden moeten gestald worden,' zei hij.

'Prima. Wat kost dat?'

'Hangt ervan af hoe lang ze hier blijven.'

Dalos en Symethra stegen af en bleven wachten, maar de poortwachter leek niet erg behulpzaam.

'Nou,' zei hij uiteindelijk, 'moeten jullie er nog in of blijf je hier staan? De stal is om de hoek.'

Toen ze de poort doorgingen viel Symethra pas op hoe leeg de straten achter de poort waren. Het was al bijna avond, maar toch. Vaak liepen er tot het donker nog wel

wat mensen op straat of zelfs daarna nog. Het was bovendien nog te vroeg voor het avondmaal, dus hoorden de winkels nog open te zijn.

Toen ze de stal bereikten was een tweede man daar net bezig om de dieren te voeren. Hij keek op toen hij Dalos en Symethra in het oog kreeg, maar net als de wachter reageerde hij nogal kil. 'Twee?'

'Eh, ja,' zei Dalos. 'Twee paarden.'

De stalknecht nam zonder iets te zeggen de teugels over, opende een hek en leidde de paarden naar binnen. Toen sprong hij soepel over het hek heen en wipte een zijkamer in. Hij kwam terug met een wasplank.

'Naam?' vroeg hij.

'Mathus Iralsumo,' zei Dalos.

De man noteerde het en verdween weer zonder nog iets te zeggen. Ze wachtten even af, maar hij kwam niet terug, dus verlieten ze de stal maar weer.

'Nou zeg,' zei Dalos zacht. 'Onbeleefde mensen hier. Ze groeten niet, ze zeggen niet eens hoeveel een paard stallen kost en ze lopen ook nog weg zonder iets te zeggen.'

'Is jou ook iets opgevallen aan de straat?' zei Symethra. 'Hoe volkomen leeg die is?'

'Echt?' zei Dalos. Ongelovig tuurde hij door de staat. 'Nou je het zegt...'

'Misschien is het drukker op de Markt. Volgens mij was daar trouwens ook een herberg,' zei Symethra.

Ze liepen samen de Grote Straat in. De huizen hadden er nooit echt feestelijk uitgezien, maar nu alles zo doodstil was en alle luiken dicht waren, was het pas echt somber. Het leek wel alsof de stad in rouw was.

Dalos haalde Symethra de woorden uit de mond: 'Het lijkt wel publieke rouw. Was dit vroeger ook zo?'

'Welnee,' zei Symethra. 'Ik snap hier niets van.'

Dalos sloeg een arm om haar middel. 'Dan hebben we wel de straat alleen!' grinnikte hij gekscherend.

Symethra grijnsde. Ze gaf hem een arm en samen kuierden ze voort. 'We zijn een echtpaar, toch?'

Dalos bracht zijn gezicht vlak naast het hare. 'Kunnen we vast oefenen!' fluisterde hij in haar oor en hij kuste snel haar wang.

'Oeoh! Wat bedoelen we daarmee?' zei ze plagerig. 'Ben jij iets van plan dan?'

Ze drukte haar vinger ondeugend op zijn neus. Dalos deed net of hij er naar hapte.

'Hela!'

Van om de hoek waren twee mannen aan komen lopen. Beiden droegen een zwaard, een kleine penning en een fazantenveer in hun hoed. Rakkers. En het was duidelijk dat ze van plan waren dat te laten merken.

Dalos liet Symethra los. 'Dag, heren,' zei hij kalm, alsof hij de strenge blikken niet zag. 'Is er iets mis?'

Plotseling speelde er een glimlachje om de mond van de rechter rakker. Een nogal vuil, pesterig glimlachje. 'Dat zou ik wel denken,' zei hij, met opgetrokken wenkbrauwen. 'Dit lijkt mij... ordeverstoring en schennis van de goede zeden!'

'Daar staat vast wel een boete op, hè, collega?' zei de ander, die nu ook een vies glimlachje toonde.

De eerste grijnsde de rechterhelft van zijn gebit bloot, terwijl hij Symethra en Dalos met een gretige blik bekeek.. 'Ja. Van ongeveer... een goudstuk, denk ik!'

'Een goudstuk!?' flapte Dalos eruit. Die boete was echt bizar hoog, terwijl ze bijna niets gedaan hadden.

'Ja, kom maar op,' zei de rakker en hij hield zijn hand op. 'En snel een beetje.'

'Wat? Hier meteen?' zei Dalos. 'Zonder...?'

'Ja, wanneer wou je 't dan doen?' zei de man sarcastisch. 'Kom op, dokken! Of heb je 't niet?'

'Al goed, al goed,' zei Symethra. Wat hier ook aan de hand was, het leek haar beter om ze te gehoorzamen. Ze hadden meer dan genoeg meegekregen voor alle onkosten, dus dit kon er echt wel af. Ze graaide in haar

buidel tot een klein gouden muntje gevonden had. Ze drukte de munt in zijn hand. 'Alstublieft,' zei ze droog. 'Het zal niet meer gebeuren.'

De man keek verbaasd naar het muntstuk, alsof hij niet verwacht had dat ze zo gemakkelijk zouden betalen. 'Eh... Ja,' mompelde hij. 'Ja. Heel goed.'

'Mogen we nu verder gaan?' vroeg ze.

De man keek op. Zijn blik was nogal uitdrukkingloos. Hij leek een scherp antwoord te zoeken, maar wist blijkbaar niets te verzinnen. 'Eh... Ja,' zei hij weer.

Toen ze langs de rakkers liepen ontging het Symethra niet dat ze met nadenkende, zelfs wantrouwende blikken werden bekeken. De rakker met het muntstuk wisselde uiteindelijk een blik met zijn collega en knikte richting de stadspoort, waarna ze samen in die richting begonnen te benen.

Dalos keek ze verdwaasd na. 'Was is dit allemaal voor nonsens?' zei hij. 'Zomaar een boete, zonder proces en om vrijwel niets.'

Ze kwamen bij het punt waar de straat een knik van zo'n 40 graden maakte, waarna hij richting de Markt zou lopen. Maar precies op de hoek ging er ineens een deur open en stak een kleine man met een blonde snor zijn hoofd naar buiten.

'Ah, daar zijn jullie!' zei hij. 'Eindelijk! Kom binnen!'

Dalos gaapte de man verward aan. 'Neem me niet kwalijk, meneer. Wie bent u?'

Alsof het nog niet vreemd genoeg was begon de man te lachen. 'Altijd weer van die geintjes, hè? Zo ken ik je weer! Nou, kom gauw!' Die laatste zin beet hij hen toe met zijn tanden op elkaar, terwijl zijn ogen door de straat schoten. Er klopte iets niet.

'Ja,' zei Symethra snel. 'Ja, natuurlijk.'

Dalos snapte het nog niet. 'Oh, ken jij hem?'

Symethra greep zijn arm en trok hem mee. 'Daarom zijn we hier toch?' zei ze op dezelfde nijpende toon als de man.

Nu drong het eindelijk ook tot Dalos door. 'Oh, ja! Ja, snel!' Hij volgde haar het huis in.

Zo snel de man kon sloot hij de deur achter hen en gooide de grendel erop.

LXVIII. De gestolen stad

Het was nogal donker in de vooral door kaarsen verlichte werkplaats, maar aan de uitgestalde spullen was te zien dat dit het huis van een schoenmaker betrof, want de hele voorkamer was met schoeisel gevuld: ze lagen op de vloer, stonden op de tafel, hingen aan het kozijn, overal. En er waren mallen, lappen leer, veters en nog veel meer.

‘Vergeef me,’ zei de man, ‘maar je weet nooit of er een verklikker meeluistert. Ik heet Bernos.’ Hij drukte zijn gasten de hand zo ferm hij kon. ‘Jullie zijn niet van hier, hè?’

‘Valt dat zo op?’ zei Symethra.

‘Met z’n tweetjes op straat, uitgebreid aan het flikflooiën, verbaasd over die boete en dan toch nog rustig doorlopen.’ Bernos schudde zijn hoofd. ‘Lieve kind, het was overduidelijk.’

Symethra wist niet wat ze hoorde. Ze had verwacht dat er iets mis was hier, maar niet dat de bewoners nog amper de straat op durfden. ‘Wat is hier allemaal aan de hand?’ vroeg ze.

‘Eerst maar even zitten,’ zei Bernos. En hij gebaarde naar de achterkamer, waar een grote pan op het vuur stond waarin een dame die alleen maar zijn echtgenote kon zijn stond te roeren.

Symethra en Dalos namen plaats op één van de banken aan de eettafel, vlakbij het vuur. Bernos ging tegenover hen zitten. ‘Mijn vrouw, Estra,’ zei hij. ‘En nu jullie. Hoe heten jullie?’

‘Mathus Iralsumo,’ zei Dalos. ‘En mijn vrouw, Neira. We komen uit Renthors en we zijn onderweg naar Zelter.’

‘En waarom zijn jullie dan via Prondors gegaan, als ik vragen mag?’ vroeg Bernos geïnteresseerd. Hij klonk in elk geval niet wantrouwig.

‘Ik ben hier heel vroeger nog eens geweest,’ zei Symethra. ‘Het is nogal persoonlijk, maar ik wilde graag weer even kijken.’ En dat was op zich waar.

‘Ik weet niet wanneer je hier geweest bent, maar als je er goede herinneringen aan hebt, dan is er sindsdien veel veranderd,’ zei Bernos. ‘Als we nu nog naar buiten gaan doen we dat zo haastig mogelijk om geen stadswachten of rakkers tegen te komen. En vreemdelingen moeten in het bijzonder uitkijken.’

‘Maar waarom dan?’ vroeg Dalos.

Bernos zuchtte. ‘Dat hebben we eigenlijk aan onszelf te danken. Ruim een jaar geleden gingen er steeds vaker geruchten over corruptie in het stadsbestuur. Vooral de schout kreeg er flink van langs nadat hij een neef van hem had vrijgesproken. Toen er een nieuwe stadsraad gekozen was, laaide de woede alleen nog maar verder op. Bij gebrek aan tegenkandidaten waren namelijk alle schepenen herkozen, waarvan er drie uit dezelfde familie kwamen, de familie Lomas. Dat was nog niet zo vreemd, maar als kandidaat voor het burgemeesterschap schoven zij hun neef Teigon naar voren. Iedereen zag dit als een bewijs van hun vieze vriendjespolitiek. Dus toen iemand zich als tegenkandidaat opwierp, kreeg die natuurlijk veel bijval. Dat was Sirak Manthis, de bankier.’

Sirak Manthis. Symethra kende die naam. Hij was een oude vriend van Molan geweest en zijn vrouw Rinda had Symethra derhalve wat onderwijs verleend, zij het met veel tegenzin. Rinda had zich boven Symethra verheven gevoeld en had de lessen puur gegeven om een belofte van Sirak aan Molan na te komen. Ze was Symethra liever kwijt dan rijk geweest.

‘Sirak hield als kandidaat een toespraak op de Markt, waar hij zich fel tegen de corruptie en het elitaire stadsbestuur uitsprak,’ zei Bernos. ‘Overal waar hij kwam vertelde hij dat het hoog tijd werd voor een frisse wind en een zuivering van het bestuur. Ook had hij het over het verbeteren van de discipline en integriteit van de

stadswacht. Ik heb nog nooit iemand zo horen spreken. Het was heel indrukwekkend. De schepenen durfden hem met geen vinger aan te raken.'

'Is Sirak burgemeester geworden?' vroeg Symethra.

'Ja,' zei Bernos, maar hij zuchtte er treurig bij. 'We juichten toen hij die toespraak hield, we juichten toen hij won en burgemeester werd en we juichten toen hij de schout ontsloeg. Maar toen begon de ellende pas echt.'

'Hoezo?' vroeg Dalos. 'Was de nieuwe schout nog erger dan?'

'Ja en nee,' zei Bernos. 'Het was een totaal onbekend iemand. Een zekere Kroisos Volor. Niemand kende hem en hij zag er ook niet uit als een typische schout, maar volgens Sirak was Volor een ervaren jurist uit Renthors. Ooit van hem gehoord?'

'Nee, maar ik weet daar weinig van,' zei Dalos. En dat was ook zo. In Rirthors, waar Symethra en Dalos werkelijk woonden, kenden ze ook geen enkele jurist bij name.

'Nou ja, dat maakt ook niet,' zei Bernos. 'Al zou het me benieuwen of hij daar werkelijk vandaan komt. In elk geval ging het bij de bekendmaking van dat nieuws, waar de hele raad bij aanwezig was, fout toen een paar stemmen in de menigte ook het aftreden van de Lomassen begonnen te eisen. Al snel nam bijna iedereen het over en werden de heren ter plekke het doelwit van eieren en fruit.' Hij zuchtte weer. 'Hadden we dat maar niet gedaan, want nu escaleerde de boel pas echt. Want hoewel de stadswacht de schepenen ontzette, werd er vanwege de rel spertijd ingesteld. Na zonsondergang mocht voorlopig niemand de straat op. Dat stookte de gemoederen ook weer op, want blijkbaar is het heel erg als men niet tot diep in de nacht naar een kroeg kan. Volor begon intussen aan zijn zuivering van de wacht en de rakkers. Maar degene die ontslagen werden, waren daar natuurlijk ook weer kwaad over. Vooral toen Volor hen door mannen van buitenaf begon te vervangen.'

Dalos fronste. 'Waar ik woon is het zo dat de wacht uit vrijwillige stadsburgers bestaat.'

'Hier ook, maar dit was een speciale noodmaatregel tegen de corruptie, zei hij. Het gebeurde allemaal in een paar weken. En in diezelfde tijd gebeurde het dat Yermin Lomas op straat in elkaar geslagen werd. Door ontevreden burgers met een borrel op, zeiden ze, maar achteraf denk ik dat het doorgestoken kaart was. Net als die rel op de Markt. Zou me niks verbazen als daar wat mannetjes de boel stonden op te stoken. In elk geval was dit een aanleiding om de regels nog verder aan te scherpen. Samenscholingen werden verboden en de stadswachten kregen de bevoegdheid om officiële arrestaties uit te voeren. Tijdelijk, zei men weer. Maar het duurt nu al een halfjaar. Tegelijkertijd merkten we ook dat het steeds moeilijker werd gemaakt om de stad te verlaten. Plotseling werd er bekend gemaakt dat alle handel met boeren van buitenaf voortaan via het stadsbestuur zou plaatsvinden. En er werd een tol ingesteld bij de poorten.'

'Heeft er iemand geprotesteerd?' vroeg Symethra.

'Yermin Lomas was de eerste. Hij was het al oneens geweest met de benoeming van een vreemdeling als schout, maar hij was echt fel tegenstander van de manier waarop de wacht werd gezuiverd. Zoals ik zei: die aanval op hem was vast doorgestoken kaart. Maar hij zette door. En toen de vrije handel ingeperkt werd, verspreidden de Lomassen een tekst door de stad. Ze leken ineens helemaal niet zo corrupt meer als we eerst met zijn allen geroepen hadden. In de tekst vroegen ze de burgers of dit de bedoeling was geweest en riepen ze op om hiertegen in verzet te komen.'

'De Lomassen zijn wel kooplui,' zei Symethra, 'dus ik hoor hier toch wat eigenbelang.'

Bernos keek op. 'Je bent goed op de hoogte,' zei hij. 'Nou ja, ik geloof dat ze er vooral op wezen dat ze zelf nooit zoveel vrijheden hadden ingeperkt. Op de

beschuldiging van vriendjespolitiek zijn ze nooit echt ingegaan, maar de aantijgingen van corruptie hebben ze altijd ontkend. In elk geval kwam hun oproep alsnog te laat. Ze werden gearresteerd op beschuldiging van minachting van het gezag en oproerkraaien.'

'En wat deden jullie?' vroeg Dalos.

'Niets. We waren totaal in de war. We hadden de Lomassen verschrikkelijk gehaat, maar het beleid van Volor was zo hard dat we niet wisten aan wiens kant we nu eigenlijk moesten staan.'

'Maar je hebt het over het beleid van Volor,' zei Symethra. 'En Sirak dan?'

'Die was de controle over de hele situatie allang kwijt,' zei Bernos. 'Het is duidelijk Volor die werkelijk de touwtjes in handen heeft. Dat kregen we tegen die tijd ook wel door.'

'Maar als hij tegen al die dingen was, dan had hij Volor toch gewoon kunnen ontslaan?'

'Oh, dat heeft hij ook geprobeerd,' zei Bernos. 'Ik denk dat de breuk tussen die twee al vroeg begonnen is. Maar om een of andere reden is hij pas laat tot actie overgegaan, misschien toen hij inzag dat het de enige optie was. De arrestatie van de Lomassen was volgens mij ook tegen zijn zin. Maar de druppel kwam toen de jaarlijkse bede¹ bij het stadsbestuur werd bezorgd. Om een of andere reden waren die dit jaar ongewoon hoog. Natuurlijk gaf dat ook weer gemor en protesten, met allerlei geruchten dat ermee geknoeid was en zo. Toen begonnen mensen te roepen dat ze weigerden zoveel te betalen en dat de bede vast zo hoog was zodat Volor zijn zakken kon vullen en zijn mannen te betalen. Dat was aanleiding voor een nieuwe maatregel: voortaan mochten de rakkers zonder proces boetes uitdelen, gewoon midden op straat. En Volor voerde die regel zelf in, openlijk. Zomaar, buiten Sirak om.'

1 Officieel verzoek om belastingbetaling.

‘We hebben die regel gemerkt, ja,’ zei Dalos droog.

Maar Symethra dacht aan het verhaal over de ongewoon hoge bede. Het zou haar niets verbazen als er inderdaad mee geknoeid was. Want ze had niets over ongewoon hoge beden gehoord, integendeel.

‘Sirak had de hele tijd zijn kop in het zand gestoken,’ vervolgde Bernos. ‘Misschien liet hij zich wel ringeloren door die schurk. Maar dit was een stap te ver. Sirak maakte bekend dat hij Volor zou ontslaan wegens onenigheid over de te voeren koers. Volor weigerde echter ijskoud om op te stappen. In plaats daarvan beschuldigde hij Sirak ervan dat hij bang was dat Volors onderzoek naar de corruptie zijn eigen geheimpjes bloot zou leggen. Ik heb eerlijk gezegd niets gemerkt van welk onderzoek dan ook, trouwens. Maar Volor beweerde dus dat Sirak hem monddood wilde maken om zijn eigen hachje te redden. Hij viel met zijn wacht het huis van Sirak binnen en beweerde daarna dat hij bewijzen had gevonden van fraude en diefstal. Stukjes metaal die zouden duiden op geschildte munten en zo, weegschalen waarmee geknoeid was, vervalste papieren, ga zo maar door... Niet dat we die ooit gezien hebben, natuurlijk. Maar met die smoes werd Sirak gearresteerd en kondigde Volor een noodtoestand af waarin hijzelf als schout en plaatsvervangend burgemeester het bevel over alles zou voeren.’

‘En de schepenen?’ zei Dalos. ‘Wat deden die?’

‘Er zijn er nog twee sinds de arrestaties,’ zei Bernos. ‘Maar de raad wordt niet meer bijeengeroepen en ze zijn vast als de dood dat ze net als Sirak en de Lomassen worden opgepakt als ze zich uitspreken. En dat snap ik wel, want sinds die heren gearresteerd zijn heeft niemand ze nog gezien, terwijl het respectievelijk zo’n 4 en 2 maanden geleden is. Hun bezit is door Volor verbeurd verklaard en in beslag genomen. En wat ze met die mannen zelf gedaan hebben... Geen idee.’

‘Dus nu durft niemand de straat meer op?’ zei Dalos.

‘Nee, want het wordt steeds erger,’ zei Bernos. ‘Je wordt om niks al beboet en een enkeling wordt zelfs gearresteerd. Om ons bang te houden, denk ik. Iedereen is ruim voor spertijd binnen, want als je in het donker een rakker of stadswacht tegenkomt kun je zo je buidel legen, als je geluk hebt.’

Symethra keek opzij naar Dalos. Hij beantwoordde haar blik en gaf een bijna onmerkbaar knikje. Symethra wendde zich weer tot Bernos.

‘Bernos, het is heel goed dat je ons dit allemaal hebt durven zeggen. Wij hebben jullie ook iets te vertellen.’

Bernos antwoordde niet maar wachtte af. Wel gingen zijn ogen wat gespannen heen en weer tussen Dalos en Symethra, alsof hij bang was dat ze zich als verklikkers bekend zouden maken.

‘We zijn niet onderweg naar Zelter,’ zei Dalos. ‘We zijn gestuurd door Fernal, de zoon van de graaf, om uit te zoeken wat hier aan de hand is.’

Bernos zweeg verrast. Het was Estra die als eerste sprak: ‘Dan weten jullie het nu.’

‘En het klinkt heel ernstig,’ zei Dalos. ‘Veel erger dan we hadden gedacht. We moeten dit zo snel mogelijk gaan rapporteren.’

Estra keek hem bijna vermoeid aan. ‘Beste jongen, hoe wil je dat doen? Je kunt de stad niet uit.’

‘Waarom niet?’

‘Ik zei toch dat er tol was ingesteld?’ zei Bernos.

Dalos fronste even nadenken. ‘Ja. Maar ik kan me niet herinneren dat ze...’ Toen keek hij verbaasd op. ‘Wacht, bedoel je nou tol om de stad uit te mogen in plaats van erin?’

‘Jep. Je mag voor niks de stad in, maar je mag er niet uit. Want dan zou je kunnen gaan klikken bij de graaf of zo.’

‘Tenzij je de tol betaalt,’ zei Dalos. ‘Of begrijp ik je nu verkeerd?’

‘Tol is het smoesje,’ zei Bernos. ‘Ze vragen een belachelijk hoog bedrag wat niemand betalen kan. En zelfs al konden jullie het betalen, dan nog. Jullie hebben zeker je paarden gestald?’

‘Ja,’ zei Symethra. ‘Ze noemden niet eens een prijs.’

‘Precies. Dan schudden ze je daar eerst uit, zodat je te weinig overhoudt om de poort uit te kunnen. En anders verzinnen ze wel iets. Dat de betaling vermogensafhankelijk is of zo. Nee, je bent nu eenmaal in de stad, dus nu laten ze je ook niet meer gaan.’

‘Maar jullie eten moet toch ook ergens vandaan komen?’ zei Dalos.

‘Zoals ik zei: dat gaat allemaal via het stadsbestuur. Via Volors vriendjes dus. En ze verkopen alles weer voor woekerprijzen. Als ze ons maar leeg kunnen knijpen en bang kunnen houden.’ Bernos’ stem klonk nu eindelijk een beetje boos. Maar hij herpakte zich en keek ze recht aan. ‘Toen ik op straat jullie gesprek met die rakkers hoorde, heb ik door het luik van het zijraam naar buiten gegluurd. Ik zag meteen dat jullie vreemd waren. En dat het foute boel was. Zag je hoe haastig ze naar de poort beenden? Ik weet bijna zeker dat ze gingen navragen of jullie vreemd waren. Daarom heb ik jullie snel van de staat geplukt.’

‘Wat hebben ze dan tegen vreemden?’ vroeg Symethra.

‘Vraag jij me dat nou echt?’ zei Bernos. ‘Mensen zoals jullie, dat is precies waar ze bang voor zijn. Mensen die hier komen kijken of alles wel klopt en verslag kunnen uitbrengen aan de graaf of een andere heer. Maar ook als je dat niet bent, dan zijn vreemdelingen alsnog een gemakkelijke prooi. Ze weten niet waar ze op moeten letten, dus kun je ze gemakkelijk pakken op iets onbenulligs. En ze worden niet gemist door ons, dus is het niet zo riskant om ze met een smoes te arresteren voor het geval ze spionnen of gezanten zijn. Van de paar vreemdelingen die hier de laatste maanden gekomen zijn is er niet eentje meer vertrokken.’

Een akelig gevoel becroop Symethra bij die woorden. 'Dalos. De baljuw.' Ze besefte meteen dat ze Dalos per ongeluk bij zijn echte naam had aangesproken, maar Bernos en Estra leken dit te negeren. Wat gaf het ook? Ze hadden hun opdracht toch al bekendgemaakt aan ze.

'Ik weet van geen baljuw,' zei Estra. 'Maar die is vast ook opgepakt of erger.'

'Dat moet wel,' zei Symethra. 'Volgens een brief van Volor was hij ernstig ziek geworden tijdens zijn bezoek aan de stad.' Maar dat was hij vast en zeker niet. De tol bij de poort was al een overtreding. Elke tol die niet door de keizer of de graaf geheven wordt moest als recht aan de stad verleend worden.

'Daarom is het ook heel goed dat ik jullie kon onderscheppen voor je de herberg bereikt had,' zei Bernos. 'Daar gaan ze natuurlijk als eerste naar jullie zoeken.'

Dalos schudde ongelovig zijn hoofd en wreef vermoed door zijn haar. 'Ongelooflijk, ja... Maar ik snap nog iets niet. Waarom doen die lui dit? Gewoon om de baas te zijn hier?'

'Zoals ik al zei, ze willen ons uitwringen en kaalplukken,' zei Bernos. 'Dit gaat natuurlijk allang niet meer over orde op zaken stellen. Dit gaat over macht en zelfverrijking. Ze schudden ons helemaal uit, tot we niets meer over hebben.'

'Maar dat houd je toch niet eeuwig vol?' zei Dalos. 'Op deze manier hebben jullie steeds minder geld, want je kunt niet handelen met buitenaf. En als alle controleurs verdwijnen gaat de graaf op een dag gewoon zelf kijken met een troep soldaten.'

'Dus het zal wel niet de bedoeling zijn om dit eeuwig vol te houden,' zei Symethra.

'Juist,' zei Bernos. 'Als het ze te heet onder de voeten wordt, gaan ze er denk ik gewoon met de buit vandoor. Ik heb lang nagedacht en zoals ik zei denk ik niet dat die Volor ooit jurist geweest is. Jullie kenden hem niet, zeiden

jullie al. Dus heeft hij waarschijnlijk gewoon de boel voorgelogen. Maar vervolgens is hij alle posities met buitenstaanders gaan vullen. Ik denk dat het gewoon zijn maatjes waren, van een of andere bende of zo. In de wacht heeft hij heel slim alle domme meelopers en vieze bullebakken laten zitten, terwijl de eerlijkste er juist uitvlogen. En daarna is hij juist mannetjes van buitenaf in de wacht gaan aanstellen. De laatste maanden nog meer dan aanvankelijk nodig was. Het zou me niks verbazen als hij gewoon zijn eigen bende stapje voor stapje de stad binnen gewerkt heeft.'

Symethra sloeg een hand voor haar ogen en dacht even diep na. 'Er moet een manier zijn om Rirthors in te lichten,' zei ze toen. 'Een manier, maar welke?'

'De poort kom je niet door,' zei Bernos resoluut.

'Er stond maar één wachter,' zei Dalos.

'En die blaast op zijn hoorn en dan springen er nog tien uit het lokaal,' zei Bernos. 'Nee, als we ze willen stoppen voor ze er met het geld vandoor gaan moeten we dat zelf doen. Ik weet van een paar man in de stad dat ze genoeg moed en wil hebben om iets te doen, wat dan ook. Maar als de rest niet meedoet schiet dat nog niet op.'

'Zijn het mensen met invloed?' zei Symethra.

'Een beetje. Om te beginnen Crysto Lomas, want die heeft nog een appeltje met Volor te schillen over de arrestatie van zijn neven. En verder wat handige jongens. De smid pikt het ook niet langer, zegt hij. Verder wat gildeleden. En er is een kloosterling die tussen ons op en neer gaat en stiekem berichten doorgeeft. Hij probeert ook uit te zoeken wie er nog meer durft. Hij kan immers gewoon bij je langsgaan onder het mom van een les of medische hulp.'

Even veerde Symethra bijna overeind. 'Is het soms broeder Niklos?'

Bernos staarde haar even verrast aan. 'Je bent voor een bezoeker wel erg goed op de hoogte.'

Maar Estra doorgrondde het wat sneller: 'Heb jij hier vroeger gewoond, Neira?'

Symethra knikte. 'Niklos was een goede vriend van mijn vader.'

Bernos keek haar somber aan. 'Niklos is opgepakt. Vorige week. Op straat werd een kreupele man beboet wegens hinderen van het verkeer. Niklos stond erbij en sprak er schande van. Het was hem gewoon teveel geworden. Ze gaven hem klappen en sleurden hem weg. De ironie wil dat dit juist bewees dat de geestelijken ook niet veilig zijn. En zo is Vader Johanos begonnen als onze boodschapper.'

Vader Johanos. Dat zei Symethra ook wel iets, helaas. Dat was een van de fanatiekste monniken geweest. Een van de Torren, zoals Molan ze had genoemd. Die hadden haar volgens Molan altijd als zondekind gezien. En juist dat soort ideeën hadden de nare geruchten onder de burgerij steeds meer versterkt, zodat zij en Molan hier weg hadden gemoeten. Dit was dan toch een behoorlijke verrassing. Ze had nooit gedacht dat zo'n stijve Tor in actie zou komen tegen zo'n vals bewind. Al was het wel opvallend dat hij het pas deed nadat zijn eigen groepje niet veilig was gebleken.

'Dat is iets,' zei ze maar. 'En nu?'

'We moeten zien dat we zoveel mogelijk mensen kunnen mobiliseren tegen Volor en zijn kliek,' zei Bernos. 'Ze hebben de stad van ons gestolen. En als we niet snel zijn, gaan ze er ongestraft vandoor.'

LXIX. De tijd kruipt

De volgende morgen kwam Estra met nieuws. Toen ze water had gehaald, had ze een plakkaat gezien dat blijkbaar vanmorgen vroeg was opgehangen. *“Bij de aan hem opgedragen volmachten, verklaart de schout dat het in huis nemen van vreemdelingen zonder goedkeuring van het stadsbestuur strafbaar is. Dit recht valt de herbergen en andere logementen toe, wier belangen het bestuur hiermee wenst te beschermen.”* Ik denk dat ze in de herberg vergeefs naar jullie hebben lopen zoeken. Volgens mij zijn ze daar flink nijdig over, dat ze al zo snel een nieuwe regel uitvaardigen.’ Bij die woorden had ze een provocatief glimlachje.

Symethra snapte dat, want het was nogal kinderachtig. Dalos vond het minder amusant. ‘Alles goed en wel, maar wat nu dan? Stel dat ze ons komen zoeken?’

‘Weinig kans,’ zei Bernos. ‘Ze weten dat jullie ergens in de stad zijn en dat jullie er niet uit kunnen, maar ze hebben nog niets om jullie van te beschuldigen. Ze kunnen ongetwijfeld wat verzinnen, maar waarschijnlijk wachten ze gewoon af. Ze weten ook niet of jullie je bewust schuilhouden of gewoon ergens te gast zijn. Voor hetzelfde geld logeren jullie hier bij vrienden of familie. Ze willen alleen een beetje drukzetten, hun controle vergroten...’

‘Toch heeft Dalos gelijk,’ zei Symethra. ‘We kunnen hier niet met onze armen over elkaar blijven zitten. Er moet iets gebeuren en snel.’

‘Ja,’ zei Bernos kalmpjes, ‘en zoals ik zei: we zijn ermee bezig.’

‘Nee, ik bedoel... er moet toch een manier zijn om Rirthors bericht te sturen? Heeft er werkelijk niemand een postduif?’

‘Natuurlijk niet. De duiven die naar Rirthors vliegen zijn in handen van Volor en zijn mannen. Als ze die

trouwens nog niet opgegeten hebben,' zei Bernos sarcastisch.

'Het liefst zou ik gewoon binnenlopen, zeggen wie ik ben en een duif eisen,' zei Dalos.

'Ja, maar de baljuw zei ook gewoon wie hij was,' zei Bernos. 'Hij had zelfs geloofsbrieven die dat bewezen. En waar is hij gebleven?'

Symethra zuchtte. Het klonk allemaal erg uitzichtloos. 'Kunnen we die kopstukken van jullie niet ontmoeten?' zei ze.

'We komen nooit allemaal tegelijk bij elkaar,' zei Bernos. 'Uit voorzorg. Maar er komen er vandaag een paar langs. Ik zal jullie aan ze voorstellen.'

'En dan moeten we bedenken hoe we de stad uit kunnen komen,' zei Symethra. 'Of in elk geval één van ons.'

'Één van jullie twee, ja,' zei Bernos, 'om terug naar Rirthors te gaan. Misschien samen met nog iemand van hier. Het beste is om dat 's nachts te doen, denk ik. Als jullie nu de straat op gaan lopen jullie meteen al gevaar.'

'Staan er 's nachts wachters op de muren?'

'Misschien wel, maar Volors mannen zijn volgens mij drukker bezig met rondes maken over straat dan de muren bewaken. Het probleem is dat je alleen de muur op kunt via de torens en poortgebouwen.'

'Kan het niet met een ladder?'

'Als er eentje is die hoog genoeg is. Dat is de vraag.'

Laat in de ochtend kwam Bernos' eerste bondgenoot langs. Het was een brede, stevige man van een jaar of 30 met potige armen, een korte sikje en een ruwe blik. Symethra's eerste gedachte was dat dit een smid zou zijn, maar het bleek dat hij timmerman was.

'Zijn naam is Telmach,' zei Bernos.

De man knikte hen kortaf toe en wendde zich weer tot Bernos. 'Johanos wil Rinda Manthis in het spel betrekken,' zei Telmach.

‘Klinkt goed,’ zei Bernos.

‘Niet als ze hoopt dat ze haar man nog vrij kan krijgen,’ zei Telmach. ‘Straks levert ze ons allemaal uit aan die gasten.’

‘Dat lijkt me sterk, Telmach,’ zei Bernos. ‘Ze haat die lui net zo erg als wij. En ik denk niet dat ze nog in de illusie verkeert dat Sirak nog leeft.’

‘Hm, wie weet,’ zei Telmach met zichtbare tegenzin. ‘Al ben ik benieuwd of we wat aan haar hebben.’

‘Misschien niet, maar we zouden in de eerste plaats kijken naar betrouwbaarheid,’ zei Bernos. ‘Johanos komt hier vanmiddag nog. Ik praat er wel met hem over.’

‘En Crysto wil kijken of hij wachters kan omkopen,’ zei Telmach. ‘Ik denk dat dat wel het laatste is wat we moeten doen.’

‘Zolang de wacht op volle sterkte is, wil hij niet van gewelddadig verzet weten,’ zei Bernos. ‘Dat weet je.’

‘Ja, maar die lui hebben hun keus gemaakt, dus dan ga ik niet ineens hun kas lopen spekken! Ik was er al op tegen om met die Lomas samen te werken, maar nou dit... Ik snap niet dat we die lafbek erin betrekken!’

‘Hij is niet laf, hij is bang. Maar we hebben zijn contacten nodig.’

‘Helaas wel, ja.’ Telmach wierp een argwanende blik op Symethra en Dalos. ‘Waarom heb je die twee trouwens in huis genomen? Als ze je erop pakken hangen we straks allemaal.’

‘Ik heb er beter aan gedaan dan je dacht, Tel. Het zijn agenten van de graaf.’

Telmach bekeek hen nu wat grondiger, maar zijn houding werd niet minder onvriendelijk. ‘Mooie agenten zijn jullie als je je in de stad laat opsluiten,’ zei hij cynisch.

‘Als we ze hieruit zouden kunnen krijgen, of ten minste één van hen,’ zei Bernos, ‘zullen ze in de hoofdstad ons verhaal des te gemakkelijker geloven. Weet jij of de muren ’s nachts bemand zijn?’

‘Vroeger waren ze vrijwel nooit bemand,’ zei Telmach schouderophalend. ‘Maar nu... Geen idee, eigenlijk.’

‘Er is verhoogde paraatheid door de keizer afgekondigd,’ zei Symethra.

De jongeman keek haar vermoeid aan. ‘Schat, Volor houdt zich alleen zulke bevelen als hij zeker weet dat hij er anders niet mee wekomt. En trouwens, hij heeft hier al tijden geleden de noodtoestand afgekondigd. Er is hier dus helemaal niets veranderd in de afgelopen weken.’

‘Zou jij in elk geval weten waar we het gemakkelijkst over de muur kunnen klimmen?’ vroeg Bernos.

‘Ik heb een vaag vermoeden,’ zei Telmach. ‘Ik zal het thuis nog eens nalopen. Er zal ook wel een ladder nodig zijn?’

‘En mijnheer de timmerman heeft er vast eentje liggen,’ zei Bernos lachend.

‘Ja, maar die moet wel lang genoeg zijn,’ zei Telmach. ‘Of ik moet hem langer maken. Maar misschien is een touw met een haak wel slim. Dan kun je er eerst op en er aan de andere kant ook weer veilig af zonder dat je in de gracht hoeft te springen met een plons die de halve wacht alarmeert.’

‘We moeten ook nog beslissen wie er dan meegaat,’ zei Dalos. ‘Iemand van hier moet mee als getuige.’

‘Ik stel mezelf alvast kandidaat,’ zei Telmach. ‘En nou ga ik weer, anders ben ik hier te lang en dat is verdacht.’ Zonder groet verliet hij het huis door de achterdeur.

‘Lijkt me een driftig baasje,’ zei Dalos.

En zonder manieren, vond Symethra. Ze was er niet van gediend dat een wildvreemde haar zomaar met “schat” aansprak, en zeker niet op zo’n belerend toontje. Telmach mocht dan duidelijk aan hun kant staan, maar Symethra mocht hem nu al niet.

‘Hij is nogal razend op ze. Volor heeft hem uit de stadswacht geschopt omdat hij liet merken het niet eens te zijn met wie er ontslagen werden. Hij was één van de weinige integere wachtofficiëren. En nee, hij is niet

makkelijk. Hij ligt voortdurend met Crysto overhoop, omdat hij de Lomassen met hun corruptie als medeschuldig aan de hele toestand ziet. Maar hij is sterk, dapper, slim en bovenal betrouwbaar.'

De tweede persoon kwam in de middag. Het was vader Johanos. Symethra had de man vroeger amper gekend. Niklos had het wel regelmatig over hem gehad als hij bij Molan was langsgesproken en erg lovend had dat niet geklonken. Van de paar keer dat ze hem had gezien, herinnerde ze zich een oude man met een koud gezicht. Zo oud leek hij nu niet – een jaar of 50 hooguit – maar ze was toen natuurlijk erg jong geweest. Wel had hij nog altijd dezelfde sombere, hangende oogleden en een strenge, strakke mond, die samen met de haviksneus en brede kin het gezicht nogal hoekig maakte.

'Heb je mensen in huis?' vroeg de pater. Zijn stem klonk opvallend vriendelijk voor zo'n streng gezicht.

'Ja, ik heb ze gisteren onderschept,' zei Bernos, 'zodat de wacht ze niet te pakken zou krijgen.'

Johanos knikte. 'Vandaar die plakaten dus.' Zijn blik bleef op Symethra rusten en er verscheen een lichte frons op zijn voorhoofd. Even vreesde Symethra dat hij haar herkende en zich walgend van haar af zou keren, maar hij zei enkel: 'Hebben wij elkaar ooit...? Acht, dat doet er ook niet toe.' Zijn blik ontspande en hij haalde zijn schouders op. 'Tja, u heeft wel flink pech gehad dat u toevallig deze stad aandeed.'

'Niet toevallig,' zei Bernos. 'Ze zijn door het Hof gestuurd, als verspieters.'

'Ja, we komen uit Rirthors,' zei Dalos. 'En als we deze stad weer uitkomen kunnen we alles rapporteren bij de graaf.'

Ze legden het plan om over de muur te klimmen uit aan de pater, die niet zo onder de indruk leek.

'Alles goed en wel,' zei hij, 'maar hadden jullie lopend naar Rirthors gewild? Dat duurt dagen. Of zelfs weken. Je

zal veel voedsel mee moeten nemen. Of geld om onderweg extra proviand in te slaan.'

'Volgens mij staat er in het noorden een herberg, bij de Heirbaan,' zei Bernos. 'Misschien hebben ze daar ook paarden.'

'Veel te duur,' bromde de pater. 'Bijna niemand kan of wil nog iets bijleggen met al die boetes en belastingen.'

'Nou, we hebben misschien net genoeg bij ons voor één paard,' zei Symethra.

'Dat zou mooi zijn,' zei Bernos. 'Ook als er geen paard is. Je kunt van zo'n bedrag aardig wat eten en drinken kopen.'

'Maar dan moeten we het inderdaad tot twee man beperken,' zei Dalos. 'En ik denk nog steeds dat één van jullie mee moet.'

'Als Telmach meegaat, blijf ik liever hier,' zei Symethra onomwonden. Ze voelde er niks voor om met zo'n schreeuwlelijk op reis te gaan.

Haar opmerking had een uitwerking die ze niet verwachtte. Het ogenschijnlijk zo starre gezicht van Johanos vertoonde plots een door rimpels omgeven glimlach, terwijl hij een korte doch harde lach uitstootte.

De volgende dag kroop eenvoudigweg voorbij. Er viel nu eenmaal weinig te doen zolang ze zich schuil moesten houden en het nieuws kwam ook maar traag binnen. Geen wonder, want Bernos en zijn vrienden deden alles wat ze konden om niet op te vallen, dus moesten ze elkaar afwisselend en onregelmatig opzoeken.

Eind van de tweede dag kwam Bernos met goed nieuws terug: 'Morgenavond komt Telmach je halen,' zei hij tegen Dalos. 'Hij gaat proberen je de muur over te helpen. Het kost nog wat tijd om alles te regelen, maar het gaat gebeuren.' Hij klopte af op de traptreden.

De volgende dag leek ook maar niet voorbij te gaan. Symethra en Dalos zaten op de zolder bij elkaar, op de

vloer met hun rug tegen de muur, pratend over van alles en niets.

‘Vanaf morgen zien we elkaar een tijdje niet meer, Dalos.’

‘Voor een tijdje maar, als alles meezit.’

Ze kroop wat dichterbij hem aan. ‘Ik hoop het maar. In mijn eentje hele dagen hier verstopt zitten is vast verschrikkelijk saai.’

‘Ja, het is op deze manier al saai genoeg.’

‘Oh, vind je het saai hier met mij dan?’

‘Saai met jou? Ik zou niet durven.’

‘Hmm, maar kan ik dat nou nog wel geloven?’

‘Ik zeg zo vaak dat ik niet zonder jou kan!’

‘Zeggen zegt niks. Bewijs het maar eens!’

‘Goed, goed... Ik bewijs het je... Als ik weer terug ben!’

‘Pestkop! Mij aan het lijntje houden!’ Ze gaf hem een duw zodat omver gleed en wierp zich bovenop hem in een gespeelde worsteling.

‘Goed, genade!’ grinnikte hij. ‘Erbarmen! Vergiffenis!’

‘Genade is gegeven,’ zei ze. Ze kuste hem op zijn mond. ‘Maar we moeten wel eens serieus over die dingen gaan nadenken, Dalos. Wat we gaan doen. En wanneer.’

Ze trok hem overeind en ging weer tegen hem aan zitten. ‘Ik weet dat je vreselijk veel van me houdt en ik ben de laatste jaren ook steeds meer van jou gaan houden. We hebben ook heel veel meegemaakt. En... En juist daarom...’

‘Omdat we veel hebben meegemaakt?’

‘Ik heb meer meegemaakt dan me lief was, Dalos. Ik heb dingen gezien die ik liever niet had gezien. Dingen ervaren die ik niemand toewens. Ik heb een hoop verloren. Mijn huis, mijn familie... Als je vroeger al die sprookjes en liedjes hoorde leken strijd en geweld fantastisch om mee te maken. Heldendom, strijdlust, spanning en avontuur... En we zijn op mooie, bijzondere plekken en hebben bijzondere vrienden gemaakt. Maar als je me zou vragen wat me ervan is bijgebleven is het

eerste wat me te binnenschiet de pijn. De pijn van het verlies en van wat ze me hebben aangedaan. En die pijn geeft me vooral...'

'Geeft het je verdriet?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, een beetje maar. Vooral om de verloren vrienden. Maar als ik eraan denk, aan de daders, dan voel ik vooral afkeer. Bittere afkeer. Ik word er soms onpasselijk van.' Ze keek opzij naar zijn gezicht. Ze zag dat hij haar scherp luisterend aankeek, dus ze vervolgde: 'Er kan juist nu nog zoveel aankomen. Er staat misschien van alles te gebeuren. Maar... ik blijf er liever ver van. Ik wil... Ik wil gewoon een leven zoals iedereen. Met familie om van te houden.' Zoals Andria, wilde ze zeggen, maar ze deed het niet. In plaats daarvan zei ze: 'Dat is toch niet zoveel gevraagd?'

Eventjes omhelsde hij haar. 'Natuurlijk,' zei Dalos zachtjes. 'Natuurlijk niet.'

'Ik weet gewoon niet of het op het kasteel ooit zal lukken,' zei ze. 'We staan daar zo dicht bij het grote gebeuren. Ik word er de laatste tijd continu aan herinnerd. En wat als ze ons in van alles blijven betrekken?'

'Daar vinden we wel iets op. Als het echt niet gaat, wie zegt dan trouwens dat we er niet weg kunnen?'

Symethra bracht haar gezicht weer recht tegenover dat van Dalos en keek diep in zijn blauwe ogen. 'Meen je dat?'

'Natuurlijk.'

Ze kuste hem weer. 'Wat ben je toch een schat,' mompelde ze tussen haar lippen door. Ze greep hem beet en verbond haar mond innig met de zijne. Hoe lang het duurde wist ze niet, maar het kon haar niet lang genoeg duren. Voor ze het beseftte trok ze hem over zich heen, terwijl ze haar rug op de houten vloer liet glijden. Nu kon het nog, bedacht ze zich, terwijl ze zijn broek los wurmde.

'Maar m'n keurs eens los,' fluisterde ze.

Na het avondeten ging Bernos achter het huis zijn pijp staan roken in de schemering. Na een uurtje wachten zette hij de achterdeur weer open. 'Telmach is er,' fluisterde hij.

Dalos stond op. 'Daar gaat 'ie dan.'

Symethra zei niets, maar omhelsde hem. Ze had een gevoel alsof ze hem heel lang niet meer zou zien. Dalos drukte een kus op haar wang. Toen klonk de ongeduldige stem van Telmach. 'Kom. Snel.'

Dalos glipte de deur door, waarna Bernos weer binnen kwam. 'Succes,' fluisterde hij en hij sloot de deur achter zich.

'Op hoop van zegen,' mompelde Estra.

Symethra voelde zich er onrustig bij. Ze viel laat in slaap. De nacht was stil en leeg.

LXX. Een gesprek over vroeger

De volgende morgen kwam Estra Symethra wakken. 'Er is nieuws. Kom.' Het was aan haar te zien dat het geen goed nieuws was.

Beneden stond vader Johanos op hen te wachten. Zijn gezicht stond opnieuw somber, maar niet zoals gisteren. Dat zag ze aan de manier waarop hij naar haar keek: bezorgd, bijna medelijdend.

'Wat is er gebeurd?' zei Symethra terwijl ze zich afvroeg of ze het antwoord wel wilde horen.

'Ik kom net van Hilno's huis,' zei de pater treurig. 'Ze zijn vannacht opgepakt.'

Het nieuws kwam op een of andere manier amper als een verrassing voor haar. 'Zijn ze betrappt?'

'Ze zijn niet eens bij de muur in de buurt gekomen,' zei Johanos. 'Telmach wilde er aan de zuidoostkant overheen klimmen, maar halverwege kwamen ze een patrouille tegen. Ze hebben gewoon pech gehad.'

'Zijn ze alle drie gepakt?' vroeg Bernos.

'Nee, Hilno zelf heeft het me verteld. Hij liep juist wat achteraan en slaagde erin om zich snel in een donkere steeg te verstoppen. Maar de jonge Dalos rende terug de straat door en werd halverwege gegrepen. Hilno heeft het gezien, net als de vrouw van de bakker in de Kleistraat die het lawaai hoorde. Ze hebben hem letterlijk tegen de grond gesmeten en vastgebonden.'

'En Telmach?'

'Die rende een andere kant op. Er zijn er drie achter hem aan gehold, maar Hilno heeft niet gezien hoe het afliep. Voor zover ik weet is hij ook gegrepen. Ik zal bij zijn vrouw...'

Geklop op de deur onderbrak het verhaal van de pater. De ongenode gast wachtte echter niet op antwoord maar gooide de deur eigenhandig open. In de opening stond een sergeant van de wacht, breedgeschouderd met een